

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

11 iunie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență :

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Liliana Catan,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței judecătorești Botanica, mun. Chișinău din 26 noiembrie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 februarie 2014, declarat de inculpatul

Postolati Igor Anatolie, născut la 14 noiembrie 1980 în s. Volintir, r-nul Ștefan Vodă, locuitor al mun. Chișinău, str. Ișnovăț 13, ap. 29, cetățean al R. Moldova, anterior condamnat:

1) prin sentința Judecătorești Botanica, mun. Chișinău din 27 iunie 2012, în baza art. 264/1 alin. (1) Cod penal la 200 ore de muncă neremunerată în folosul comunității, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

	<i>Termenul de examinare a cauzei</i>
<i>în instanța de fond:</i>	<i>04 noiembrie – 26 noiembrie 2013,</i>
<i>în instanța de apel:</i>	<i>19 decembrie 2013 – 11 februarie 2014,</i>
<i>în instanța de recurs:</i>	<i>15 mai – 11 iunie 2014;</i>

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorești Botanica, mun. Chișinău din 26 noiembrie 2013, cauza fiind judecată conform prescripțiilor din art. 364/1 Cod de procedură penală, inculpatul Postolati Igor a fost condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere materială în domeniul comerțului pe un termen de 3 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, începînd cu 18 octombrie 2013.

2. În fapt, instanța de fond a constatat că la 26 mai 2013, inculpatul Postolati I., prin abuz de încredere și înșelăciune a dobândit ilicit de la Iurie Antohiev, în timp ce

se aflau în preajma SA „Franzeluța”, sect. Botanica, mun. Chișinău, un lăntișor din aur cu masa de 12 grame cu cruciuliță confecționată din aur cu masa de 5 grame la preț total de 6500 lei, sub pretextul de a folosi puțin timp aceste bunuri, dar nu le-a întors, negînd faptul că le-a luat, cauzînd părții vătămate o daună considerabilă în sumă de 6500 lei.

În ședința de judecată inculpatul a solicitat examinarea cauzei penale în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, pe care le cunoaște și împotriva cărora nu are obiecții, din motiv că recunoaște fapta imputată și nu solicită administrarea de noi probe. Cererea a fost confirmată de către avocatul Ion Palii.

Instanța a reținut că probele administrate și examinate în instanța de judecată, au confirmat în totalitate vinovăția inculpatului și a încadrat acțiunile lui în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, ca dobîndirea ilicită a bunurilor ale altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, săvîrșită cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, care este una gravă, de persoana inculpatului, care nu se afla la evidența medicului narcolog și psihiatru, are loc permanent de trai, duce un mod normal de viață, anterior a fost judecat și antecedentele penale nu sunt stinse, relevante speței fiind și prevederile art. 34 Cod penal, că el a recunoscut vina, a colaborat activ cu organul de urmărire penală la descoperirea crimei și s-a căit pentru cele comise.

3. Avocatul Ion Palii a declarat apel, solicitînd casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă neprivativă de libertate.

Apelantul a invocat că pedeapsa aplicată inculpatului nu este direct proporțională cu fapta săvîrșită.

Inculpatul nu prezintă pericol social și corectarea lui este rațională și posibilă fără a fi izolat real de societate.

Instanța nu a ținut cont că inculpatul întreține un copil minor, este unicul întreținător în familie, datele privind antecedentele penale nestinse sunt neveridice și eronate, că el a recunoscut vina, a colaborat activ cu organul de urmărire penală la descoperirea crimei, s-a căit sincer de cele întîmplute, prejudiciul material și moral nu există, lipsesc circumstanțe agravante.

Pedeapsa aplicată inculpatului este prea aspră, iar reieșind din căința sinceră, comportamentul lui, corectarea acestuia poate fi efectuată prin aplicarea pedepsei alternative închisorii, sub formă de amendă penală.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 februarie 2013, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că la stabilirea pedepsei, instanța de fond corect a aplicat prevederile art. 7, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează și agravează răspunderea, precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului.

Astfel, conform art. 16 alin. (4) Cod penal, infracțiunea săvârșită se atribuie la categoria celor grave, inculpatul a recunoscut vinovăția și s-a căit sincer.

Ca circumstanță agravantă s-a stabilit săvârșirea unei infracțiuni de către o persoană, care anterior a mai săvârșit infracțiuni și antecedentul penal nu este stins.

Rezultă că inculpatul nu a făcut concluziile corespunzătoare, iar instanța de fond corect și rațional a considerat de a-i aplica pedeapsa închisorii în limitele sancțiunii art. 190 alin. (2), lit. c) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 364/1 Cod de procedură penală, ținând cont și de faptul că inculpatul a recunoscut faptele indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în fază de urmărire penală.

Totodată, în cazul dat sunt inaplicabile prevederile art. 79 Cod penal, deoarece, conform acestora, pot fi recunoscute excepționale doar circumstanțele care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, precum și de contribuirea activă a participantului unei infracțiuni săvârșite în grup la descoperirea acesteia.

Însă, în speță asemenea circumstanțe n-au fost constatate și concluzia apelantului că este posibil de aplicat inculpatului o pedeapsă sub nivelul minim prevăzut de lege pentru infracțiunea comisă nu este fondată.

Recunoașterea vinei și căința sinceră sunt niște circumstanțe atenuante obișnuite, care nu prevăd ceva excepțional și nu pot fi considerate excepționale.

Prin urmare, pedeapsa numită inculpatului este legală și întemeiată, proporțională faptelor comise, cât și circumstanțelor reale și personale, corect constatate de către instanța de fond, sentința fiind legală și întemeiată.

5. Inculpatul a declarat recurs ordinar în care solicită casarea deciziei menționate și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel.

Recurentul a indicat că i-a fost aplicată cea mai dură pedeapsă, cu închisoare, că partea vătămată nu s-a prezentat nici la judecată nici în instanța de apel, iar la stabilirea pedepsei instanțele de judecată au stabilit antecedentul penal nestins, ceea ce nu corespunde adevărului.

A recunoscut vina și s-a căit, cauza fiind examinată în procedură simplificată potrivit art. 364/1 Cod de procedură penală. Întreține 2 copii minori. Sancțiunea art. 190 alin. (2) Cod penal prevede amendă, apoi închisoare, însă instanța de judecată a ales cea mai gravă pedeapsă.

Instanțele de judecată nu au verificat că pedeapsa anterioară este executată, or, avocatul a prezentat un certificat care se confirmă că munca neremunerată este îndeplinită și nu au luat în considerare prevederile art. 79, 90 Cod penal.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 5), 6) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, ținând seama de opinia părților expusă în referință, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rînd, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin.

(5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

În aspectul vizat se reține că recursul nominalizat este bazat pe art. 427 alin. (1) pct. 5), 6) Cod de procedură penală, care prevăd următoarele temeiuri de drept pentru recursul ordinar - cauza a fost judecată în primă instanță sau în apel fără citarea legală a unei părți sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Totodată, în pofida prevederilor enunțate, recurentul nu a specificat asupra căror motive concrete din apel nu s-ar fi pronunțat instanța de apel, care sunt erorile concrete de drept și esența circumstanțelor că cauza a fost judecată în primă instanță sau în apel fără citarea legală a unei părți sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5 din decizie*).

Rezultă, că recursul ordinar nu întrunește condițiile de conținut în această parte, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și cu privire la argumentele invocate în recursul inculpatului (*pct. 5 din decizie*), în care nici nu se conțin referiri la erori de drept concret definite, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2 și 4 din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel corect a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând cont de prevederile art. 61, 75 și 34 alin. (1), 82 alin. (1) Cod penal, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de

persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului. Se consideră recidivă comiterea cu intenție a uneia sau mai multor infracțiuni de o persoană cu antecedente penale pentru o infracțiune săvârșită cu intenție. La aplicarea pedepsei pentru recidivă de infracțiuni se ține cont de numărul, caracterul, gravitatea și urmările infracțiunilor săvârșite anterior, de circumstanțele în virtutea cărora pedeapsa anterioară a fost insuficientă pentru corectarea vinovatului, precum și de caracterul, gravitatea și urmările infracțiunii noi.

Deci pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale.

Mai mult, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5 din prezenta decizie, este întemeiat pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor judecătorești privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune inculpatul este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu este temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice temei legal.

Pe lângă aceasta, argumentul recurentului că nu are antecedente penale este neîntemeiat, deoarece, potrivit art. 111 alin. (1) lit. e) și g) Cod penal, se consideră ca neavînd antecedente penale persoanele condamnate la o pedeapsă mai blîndă decât închisoarea – după executarea pedepsei și condamnate la închisoare pentru săvîrșirea unei infracțiuni ușoare – dacă au expirat 2 ani după executarea pedepsei.

Totodată, pedeapsa complementară sub forma privării de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, aplicată inculpatului prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău la 12 iunie 2012, în baza art. 264/1 alin. (1) Cod penal, nu era executată la data comiterii de către inculpat a infracțiunii ulterioare, săvîrșite la 26 mai 2013.

Prin urmare, antecedentul penal în cazul recurentului nu este stins, fiind prezentă în acțiunile lui a recidivei de infracțiuni și această circumstanță a fost luată în considerare de către instanțe la individualizarea pedepsei aplicate inculpatului pentru comiterea infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Circumstanțele enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile atacate conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că instanțele au aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată conform prevederilor legale, că recursul ordinar este și unul vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 1) și 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 1) și 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Postolati Igor Anatolie împotriva sentinței judecătorei Botanica mun. Chișinău din 26 noiembrie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 februarie 2014, deoarece nu îndeplinește condițiile legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 02 iulie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Liliana Catan